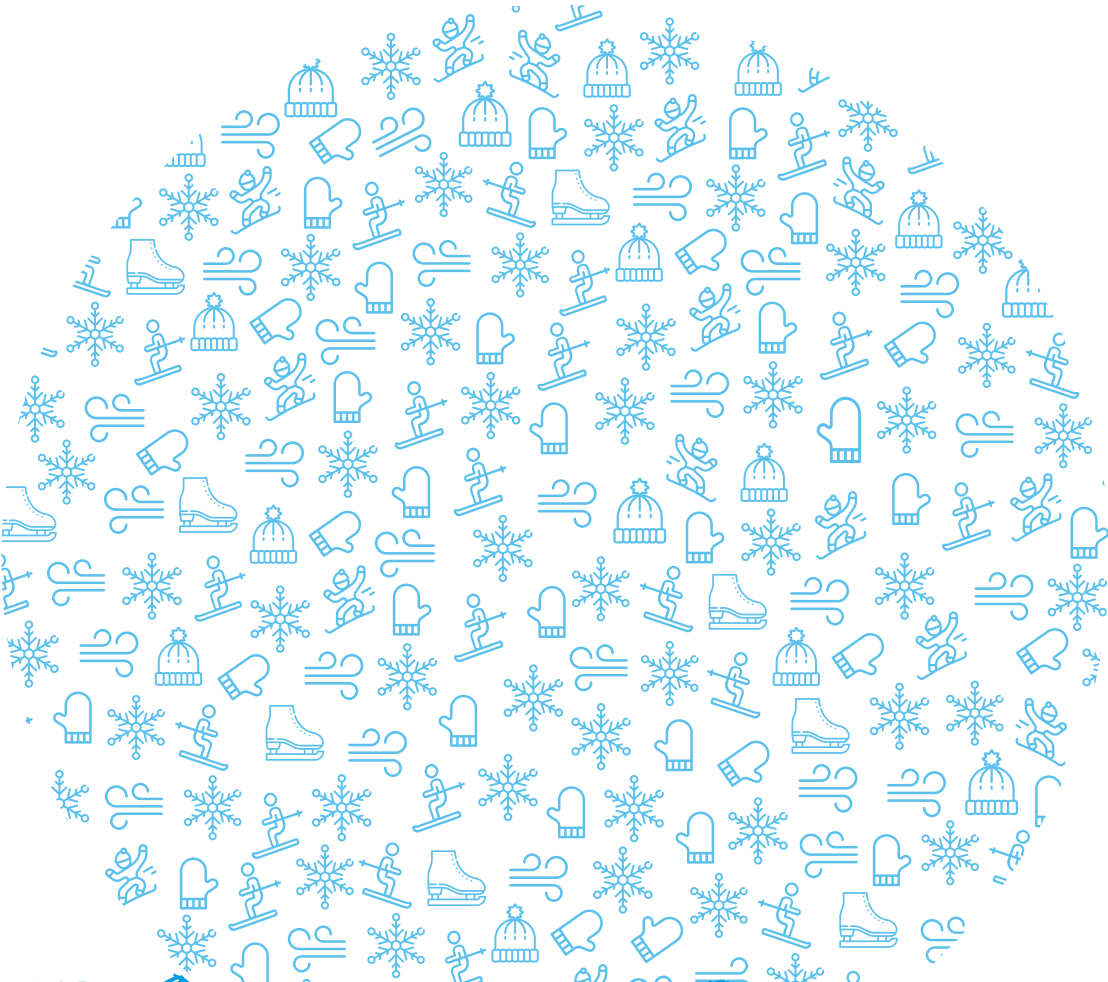

Týmovka

leden 2019

Redakční rada: Markéta Roudenská, Eliška Makáňová,
Veronika Havlíčková, Nela Drozdová, Klára Krumpová, Samuel
Strýček, Radek Kouřil, Michaela Nováková, Klára Kašparová,
Zodpovídá: Mgr. Marie Baslerová

**Základní škola Ruda nad Moravou, okres Šumperk,
příspěvková organizace**
Sportovní 300, Ruda nad Moravou 789 63, tel. 583 236 115,
email: zsruda@zsruda.cz, IČ: 00 852 015

Zpívání u vánočního stromečku

Čtvrteční odpoledne před vánočními prázdninami děti ze školní družiny zahájily zpěvem koled u vánočního stromečku ve vestibulu školy.

Poté si děti z jednotlivých oddělení rozbalily dárky, které jim nadělil Ježíšek. Zabraly se do her a hraček tak, že se některým vůbec nechtělo odcházet z družiny.

Vyhlášení literární soutěže

Ve středu 19. prosince v 9.50 hod. proběhlo ve vestibulu školy slavnostní vyhlášení výsledků literární soutěže za hojně účasti žáků i učitelů. V úvodním projevu ředitelka školy ocenila množství přihlášených účastníků soutěže a vyzdvihla vysokou úroveň literárních prací. Vyhlásování vítězů jednotlivých kategorií bylo provázeno hlasitým potleskem a mladí spisovatelé si hrdě přebírali své diplomy.

Dnešní doba je ve znamení ústupu mladé generace od čtení knih a od perfektní znalosti rodného jazyka. V rudské škole to ale neplatí! Učitelům se podařilo žáky zaktivizovat a ti nadšeně zahrnuli literární komisi svými příspěvky prózy i poezie. Přetlak mladých talentů byl zejména v osmých a devátých třídách, ale zúčastnily se všechny ročníky včetně prvního stupně.

Soutěžící odvážně poodkryli svá nitra, přinesli hluboké úvahy, ukázali přemíru lidskosti a naznačili sílu a čistotu svým formujícími se osobnostmi, nebáli se experimentovat s krásným českým jazykem, projevíli humor i nadhled.

Ano, je opravdu možné, že se po chodbách rudské školy prochází nový Karel Čapek, mladá Bože-

na Němcová a ve školních lavicích se rodí básně budoucích Jaroslavů Seifertů či Ivanů Blatných. Soutěžní příspěvky budou postupně zveřejňovány ve školním časopise a vítězové jednotlivých kategorií pojedou za odměnu začátkem příštího roku na zájezd. V květnu proběhne další kolo literární soutěže.

Muzikál

Děti z hudebního kroužku Melodia od začátku roku trénovaly muzikál o 12 měsíčkách. Výsledky svojí snahy ukázaly na dopoledním vystoupení pro spolužáky z 1. stupně. Odpoledne pak proběhlo slavnostněji pro rodiče. Podávaly se různé druhy kávičky, punč a cukroví, které dětem rodiče nachystali. Představení se dětem povedlo a rodičům se moc líbilo. Všichni byli příjemně naladěni na blížící se Vánoce.

Titanikem na brněnské vánoční trhy

Do Brna jsme jeli Vobusem. Cesta byla dlouhá a vyčerpávající. Všichni po 10 minutách tasili své jídlo. Přijeli jsme do Brna. Když jsme šli do Pavilonu C, bylo prázdné, jenže při vstupu na Titanic jsme viděli delší řadu než u nás v jídelně. Po 25 minutách stání v zimě jsme vstoupili do odkládací místnosti (šatny), kde jsme začali umačkávat naše věci. Jak jsme se nalodili, dostali jsme utržené sluchátko 1912. Poslech neměl úspěch, po chvíli to bylo nudné. Na začátku jsme dostali lodní lístky, které nám na konci prozradily, kdo umřel. Větši-

na přežila, jen smolaři ne. Výstava se nám líbila. Kuba doporučuje. Po výstavě jsme vyrazili směrem do centra vánočního Brna. Když nás autobus vyklopil, tak jsme šli dlouhou cestou na trhy. Jak jsme došli na trhy, tak jsme měli rozchod. Byly tam nejrozumnější stánky s jídlem a alkoholem, který jsme nemohli. Většina lidí skončila v McDonald's. Trhy se nám také moc líbily. Při cestě zpátky jsem byl zaúkolovaný napsáním této krátké zprávy. Uvrtal mě do toho můj „oblíbený“ spolužák a za odměnu mi směl pomoc.

Autor: Miroslav Šimek, Zdeněk Tomášek (8.A)

Hvězda nad Betlémem

Každý zná Vánoce. Je to můj nejoblíbenější svátek na světě.

K nim patří ledacos. Dárky, vánoční stromeček, světélka, koledy a hlavně vánoční kometa. Na obrázcích je nádherná, ale klidně se vsadím, že by doopravdy vypadala lépe.

Vlastně vypadá lépe. Já ji viděla. Bylo to tak:

Byl Štědrý večer a šli jsme ven s prskavkami. Zapálili jsme je a začali zpívat koledy. Pak zazvonil zvoneček a s Davidem jsme si dali závod, kdo bude dříve doma. Maminka na nás zavolala: „Hlavně si nenabijte nos!“ Samozřejmě, že mě brácha jako vždycky předběhl.

Pak se za námi něco zlatě zablesklo a podívali jsme se za sebe. Běžela jsem a nechala Davida v prachu za sebou. Ted' jsem vítěz JÁ! Jo! Spatřila jsem na nebi pyšně se tyčící kometu. Byla doslova posypaná zlatým a červeným prachem. Nikdy v životě jsem neviděla něco tak nádherného.

David na to koukal s otevřenou pusou, což se nestává často. No, přiznám, že jsem se pro sebe trošilinku zahihňala. Potom se stala ta druhá šílená věc: začalo sněžit tak moc, že se nám ten sníh dostal až za bundy. Utíkali jsme všichni domů. Doma jsme si rozbalili dárky a dali si horké kakao a lenošili.

Když jsem to vyprávěla ve škole, tak mi paní učitelka řekla: „Ten, kdo ti věří, tak přišel o rozum.“ Ať si myslí, co chce. Já tomu věřím. A to je hlavní.

Barbora Talianová (5.B)

HEŘMÁNEK

Mám králíka Heřmana,
s chlupatýma nohama.

Každý den ho poklízím,
v sobotu hnůj odklízím.

Když mi Heřman uteče,
chyť se a upeče.

Snad to bude v neděli,
dáme si ho na zelí.

Simona Divišová (6.A)

ZAJÍC

Já mám doma zajíce,
má hubu jak krabice.

Jmenuje se Karel,
vypil piva barel.

Je rychlý jak formule,
někdy jezdí na kole.

Chtěl mě jednou obelstít,
za květináč se chtěl skrýt.

Přede mnou však neuteče,
na pekáči už se peče.

Barbora Divišová (6.A)

Kočíčí poklad

Žila jednou jedna kočka. Bydlela v pelíšku pod oknem. Večer za ní chodil kocour. Měli se rádi. Když u ní kocour byl, tak jako každý večer, uviděli, jak venku padá hvězda. Věděli, že když padá hvězda, tak si mohou něco přát a jejich přání se splní.

Oba si přáli mít spolu děti a tak chtěli právě toto. Jak přání vyslovili, kočce se rozzářilo břicho.

„Juchů! Budeme mít děti!“ radovali se.

O týden později přišel kocour za kočkou a uviděl tři kocourky a dvě kočičky. A všechna koťata měla na čele hvězdu!

„Ty jsou naše?“ ptal se kocour. Kočka odpověděla:

„Ano. Narodila se dnes odpoledne. A pořád se jenom perou.“ Kocour chtěl koťata uklidnit a řekl:

„Buďte hodní!“ Bez úspěchu. Koťata řádila dál.

„Našel jsem mapu k pokladu!“ zkusil to kocour. To na ně zabralo. „Mňau, mňau!“ a koťata se shlukla kolem otce. „Pojďte za mnou,“ zval je kocour. Potom je vodil kolem domu, až konečně došli zpátky k oknu, kde měli pelíšek.

„Kde je poklad?“ rozhlížela se unavená koťata.
„Největší poklad jste přece vy!“ zasmál se kocour.

Václav Kamlar (5.B)

Dobrodružství malého vlčka

„Vlček je velmi neposedný, nic nenechá na pokoji a pořád do něčeho hrabe. Ale přece ho máme všichni rádi.“

Hluboko v lese se narodil malý vlček. Měl jemný kožíšek a hodně skotačil. Jednou v zimě šli tatínek a maminka malého vlčka na lov. Vlček zůstal v pelechu sám. Rozhodl se, že všechno kolem pelíšku pořádně pročmucha. Vylezl a brzy uslyšel křik dětí. Přikrčil se za malý kopeček. Když vykoukl, uviděl, jak děti na kopci bobují a chtěl si to hned také vyzkoušet. Běžel pro smůlu, aby mohl slepit kousky kůry k sobě. Ale zahlédl maminku s tatínkem, jak nesou v tlamě mrtvou srnku. Všichni se šli najíst. Když maminka a tatínek usnuli, šel si zase vyrobit boby. Slepil všechno dohromady a chtěl boby vyzkoušet. Položil je na kopec, posadil se a odrazil se zadní nohou a rozjel se z kopce. Boby fičely tak, že z nich vlček spadl a boby narazily do stromu pod kopcem a rozbily se. Vlček byl smutný a pomalu se vracel domů. Tatínek s maminkou se mezitím vzbudili a šli vlčka hledat. Hned se ho ptali, proč je tak smutný. A on jim všechno pověděl. Maminka ho utěšovala, aby nebyl smutný a řekla, že mu tatínek pomůže s novými boby. Potom si šli lehnout, vlček se k rodičům přitulil a usnul.

Hned ráno vzbudil tatínka a ptal se ho, kdy už půjdou vyrábět boby. Tatínek mu ale řekl, že nejdříve musí s maminkou na lov. Vlček byl zase smutný, ale co měl dělat. Rodiče šli na lov a vlček zase usnul. Když se vzbudil, rodiče ještě nebyli doma. Vlček šel na kopec, díval se dolů, sešel z kopce a u stromu ležely rozbité boby. Byl zase smutný. V tom se od jejich pelíšku ozvaly hlasy. Vlček rychle běžel zpátky a uviděl několik lidí. Byli to lidé, které už vlček několikrát potkal. Mířili přímo k němu. Vlček se rychle schoval do díry, aby ho nespatřili. Všiml si, že se vracejí i jeho tatínek a maminka. Šli také příkrčením a pomalu. Jakmile lidé zmizeli, vlček hned k rodičům vystartoval. „Tatínku, pojď mi už vyrobit ty boby, prosím, prosím!“ prosil vlček jako o život a tatínek souhlasil. Postavil boby skoro stejné jako vlček, ale dal tam víc smůly a o hodně více kůry. Když byly boby hotové, vlček je běžel rychle vyzkoušet. Tatínek mu ještě poradil, že může brzdit, když dá nohu na zem. Vlček si sedl na boby a odrazil se nožkou. Vlček fičel z kopce, a když potřeboval brzdit, dal nožku na zem a zastavil. Vlček objal tatínka s maminkou a byl tak šťastný, že jezdil celý den. Večer v pelíšku usnul, jako když ho do vody hodí.

Kateřina Plháková (4.A)

Opěrná soustava

Tato básnička/písnička je na motivy písně Kometa od Jaromíra Nohavici. Je vhodná do přírodopisu osmého ročníku.:-D Je naučná :-)

Spatřil jsem opěrnou soustavu, pod stolem ležela.
Chtěl jsem ji posbírat, ona mi zmizela.
Zmizela jako stín pod stolem v dolíku.
V očích mi zbylo jen pár zlomených kostíků!
Kostíky ukryl jsem do díry pod stolem, až se příště objeví my, už tu nebudem.
My už tu nebudem, ach MÍCHO marnivá!!!
Spatřil jsem opěrnou soustavu, chtěl jsem ji posbírat!!!

Kostíčky, chrupavku, vaziva.
Články páteře, kterou už složit nelze...
Kloubíky malé jak knoflíky...
A všechny ty zoubčky ostré jak nožičky.

Spatřil jsem soustavu, byla jak mumie.
Zpod rukou umělce, který už nežije...
Který už nežije pravěká staletí,
Za chvíli soustava do koše poletí!!!

Leží tam, leží tam zchátralá soustava.
Šel jsem tam, šel jsem tam, zabočil doprava.
S úděsem kopl jsem své boty do bláta.
A tam opěrná soustava žalostně plakala!!!

Skoumalová Tereza a Kašparová Eliška (8.A)

Stojím tu už celá staletí

Nikdy jsem si nevšiml toho, jak jsou dlaždice v pražské podzemce polepené zaschlými žvýkačkami. To, co by mi normálně přišlo nechutné a bezohledné, se dnes zdálo jako velmi povedený kousek umění.

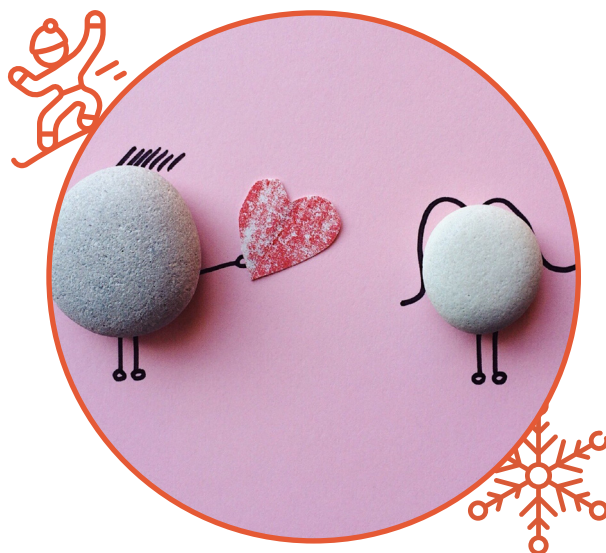
Čekám. Vteřiny se překlápí na minuty a ty ve zdánlivé hodiny. Když jsem se v počítání žvýkaček dostal k půl druhému tuctu, začal jsem být na pochybách. Co když nepřijde?

Úsměv si schová za huňatou tartanovou šálou, pročesá si prsty své plavé vlasy a pak se na mě dlouze zvědavě podívá. Ještě několikrát se spolu sejdem, do roka se sestěhujeme, zasnoubíme se a pořídíme si tři krásné blondáté děti, které sice nebudou plánované, ale za to z lásky.

Při téhle představě se mi začínají potit dlaně a tep srdce cítím až za ušima. Růži, kterou si přehazují z jedné ruky do druhé, už začíná umírat jako moje naděje, že přijde. Tak akorát, abyste ji založili mezi knihy a nalepili do herbáře.

Abych to tak popsal, normálně jsem v takovýchto situacích jako slon v porcelánu. Už jsme jednou na schůzce byli. Oční kontakt – super. Usmívala se – paráda. Řekla mi, že se ozve - neozvala se... Za to jsem jí nechal na záznamníku vzkaz, že se musíme sejít.

Uplivl si. On si normálně odplivl! Kolemjdoucí, asi tak patnáctiletý puberták, mi narušil krásný počet nalepených žvýkaček. Despota.

Určitě nepřijde. Už se ani nedivím. Upřímně, já bych taky nešel na další schůzku s člověkem, jehož jediný koníček je kreslení sprostých obrázků po oroseném zrcadle a kdo přestane číst knížku v tom nejnapínavějším okamžiku, protože ho roztýluje skvrna od rajske na teplácích. Upřímně? Cítím se jako reklamní vzorek z výprodeje tragikomedie. Pokud teď nenadešla ta chvíle svolat blanické rytíře do boje s mou neschopností, tak už opravdu nevím.

A tak tu čekám. Čekám s růží v ruce a počítám žvýkačky na zemi. Půl druhého tuctu plus jedna. Toť můj příběh. Příběh o tom, jak tu jako ty zaschlé žvýkačky stojím celá staletí.

Lenka Janků (absolvent)

O líné dýni

V odlehlém koutě zahrady rostla na záhoně malá dýně. Celý den se jen válela po zemi a byla líná jako veš. Přesto všem okolo neustále opakovala, že jednou bude slavná. Ostatní zelenině už šla z

jejích řečí hlava kolem. Proto bylo rozhodnuto, že dýně musí jít do světa. Na cestu dostala tři kouzelné předměty: nůž, hřeben a boty.

Dýně šla s pláčem po hrbolaté cestě přes hory, louky a pole, až dorazila k nějaké staré a rezavé bráně, která byla zarostlá hustým křovím. Dýně se kouzelným nožem, který se nikdy neztupí, prosekala dovnitř a uviděla krásnou studánku s křišťálovou vodou. Jemný vánek rozhoupával květiny, které poté zpívaly. Dýně měla velkou žízeň, napila se a unaveně se posadila. Prohrabovala se ve svém batohu, kde měla velké boty a škaredý hřeben. Hodila věci na zem a řekla: „K čemu mi budou takové staré krámy?“ Znovu se rozplakala, vzpomínala na domov a na svůj pohodlný život. Najednou studánka promluvila: „Vždyť přece víš, že věci, které si zahodila, jsou také kouzelné. Můžou ti pomoci dostat se zpátky domů. Musíš ale splnit dva úkoly, které tě zbaví lenosti.“

Dýně souhlasila. Nejdříve musela pomoci víle Hvězdě sbírat luční léčivé kvítí. Dýně se snažila a brzy měla natrhané patřičné byliny v košících. Od

víly dostala za odměnu semínka nejkrásnějších květin.

Druhý úkol byl nosit myšákovi pytle s obilím. Byla to těžká dřina, ale dýně opět uspěla. Myšák jí věnoval hrst obilných zrn.

Studánka dýni za splnění úkolů pochválila a poradila jí, jak se dostat domů. Dýně si měla obout boty, třikrát se v nich otočit, přitom pevně držet hřeben v ruce a potom jím ukázat směrem k domovu.

Dýně poděkovala studánce, víle i myšákovi. Potom udělala, co jí studánka řekla. V mžiku byla zpět ve své zahradě.

„Co tady děláš?“ divilo se rajče, „vždyť jsme tě vyhnali, protože jsi líná a ukecaná!“ Kolem dýně se shromáždila zelenina z celé zahrádky. Dýně

jim pověděla, co zažila a řekla, že už není líná a že už se nebude ničím vychloubat. Poprosila ostatní, aby jí dali ještě jednu šanci. Zelenina se spolu poradila a souhlasila, že to s dýní ještě zkusí. Dýně jim za to dala semínka od víly a zrní od myšáka. A hlavně se chovala tak, jak slíbila. Ze semínek květin vyrostly nejkrásnější květiny a zrní způsobilo, že zahrádka dávala každý rok bohatou úrodu. K zahrádce chodilo mnoho lidí, obdivovali její květinovou krásu i hojnost zeleniny. Zahrádka se stala slavnou v celém okolí, slavná byla i zelenina a také dýně.

Dýně už se ale nikdy nechlubila, vždy pomáhala druhým a všichni žili v zahrádce šťastně až do smrti.

Michaela Venosová (5.B)

Lyžařský výcvik žáků 7. ročníku.

V pondělí 7. 1. 2019 odjeli žáci 7. tříd do Vernířovic na týdenní lyžařský výcvik. Letos poprvé se po lyžování nevraceli domů, ale byli ubytovaní v příjemném prostředí chaty Reoneo.

Sněhové podmínky byly ideální, všechny děti zvládly základy lyžování nebo snowboardingu a užily si i spoustu legrace při společných večerních programech. Týden utekl jako voda, ale zážitky určitě dlouho zůstanou.

Beseda s myslivcem.

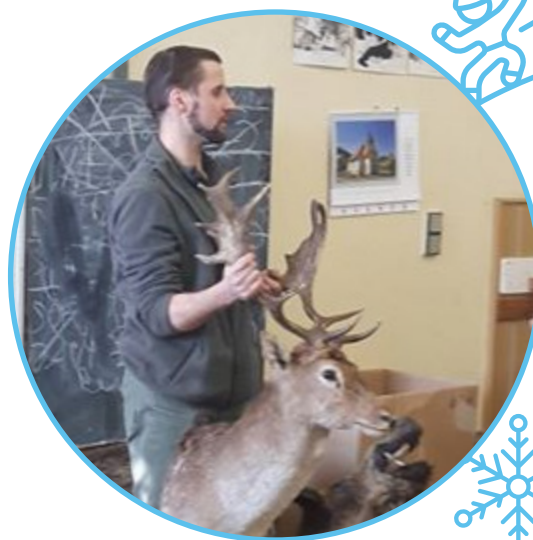
Ve středu 23.1 se ve školní družině uskutečnila beseda s myslivcem.

Žáci se vtipným, zajímavým a hravým výkladem dozvěděli spoustu zajímavostí o lesní zvěři. Myslivec předvedl ukázkou vábení jelena a dravce. Chlapce nejvíce zaujala ukázkou brokovnice a dalekohledu. Součástí besedy byla ukázkou vypreparovaných zvířat. Žáci odcházeli z besedy nadšení a plni dojmů, obohaceni o nové informace.

Okresní kolo dějepisné olympiády

16.1.2019 reprezentovala žákyně 8.B, Jana Kašparová naši školu v dalším kole olympiády z dějepisu, a to v Šumperku. Vedla si velmi dobře a i přes vel-

kou konkurenci z řad žáků gymnázií se umístila na skvělém čtvrtém místě.

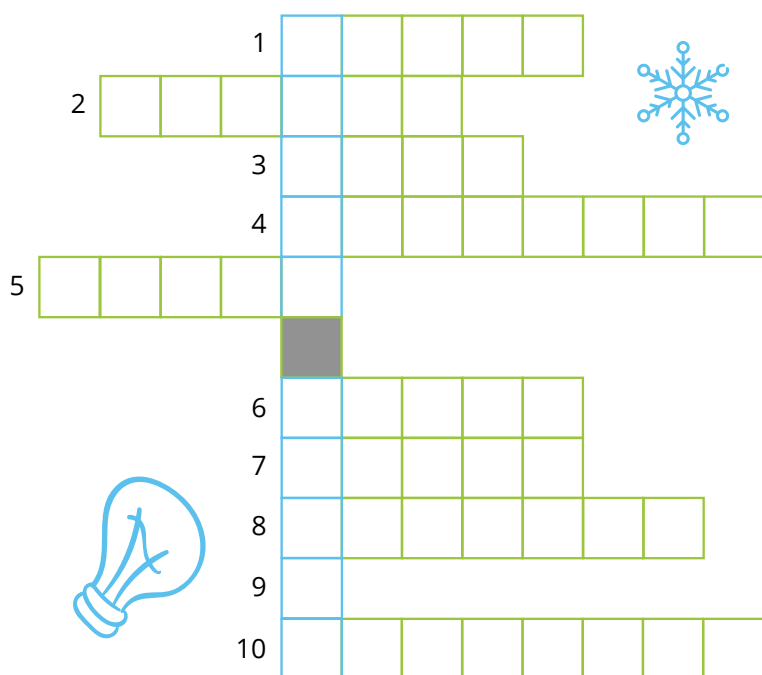

Přednáška – Proč je pohyb důležitý

Ve čtvrtek 17. 1. 2019 proběhla ve třídě 3. A hodinová přednáška na téma: „Proč je pohyb důležitý?“. Děti si nakreslily pyramidu zdraví, do které si zaznamenaly různé pohybové aktivity. A v závěru hodiny si i trochu zacvičily. Netradiční hodina se dětem velmi líbila.

Umělecké práce žáků

KŘÍŽOVKA

1. Dášenko napsal Karel...
2. Jak se křestním jménem jmenovala p.Němcová...
3. Předmět český jazyk se dělí na: mluvnici, literaturu a...
4. V pohádce je červená...
5. Vzory přídavných jmen jsou: jarní a...
6. Známa trojice: Jan Werich, Jiří Voskovec a Jaroslav...
7. Autor Starých pověstí českých se křestním jménem jmenoval...
8. Třetí slovní druh...
9. Dvacáté šesté písmeno abecedy...
10. Co znamenalo čistotnostoplena?

Klára Krumpová (7.A)